

Bělohradské listy

4

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 25. 7. 2008 • Ročník VIII • Cena 14,- Kč

2008

Objektivem Bělohradských listů

Strašidelná Bažantnice

Kachnička mandarinská na Javorce

Trofeo Niké Bohemia

Kanalizace na P. N. Vsi

Strašidelná Bažantnice

*Foto: Eva Francová,
Pavel Janák,
Stanislav Břeský,
Ladislav Stuchlík,
Jana Balšánová*

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 4/2008

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON
(SVATOPLUK HRNČIŘ)**
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
MŮ INFORMUJE**
- 6 **BYLO NEBYLO ANEB
STARÉ POVĚSTI BĚLOHRADSKÉ
(HANA FRIEDRICHOVÁ)**
- 7 **SENÁTOR JIŘÍ LIŠKA
(PAVEL ŠUBR)**
- 8-9 **ZA MAGDOU BÍLOU
(ANTONIE VANIŠOVÁ)**
- 10-11 **HÁJENKY
- MYSLIVNA V BAŽANTNICI
(EDUARD ČELIŠ)**
- 12-13 **10 LET FIRMY DEPRAG
V LÁZNÍCH BĚLOHRADÉ
(LADISLAV STUHLÍK)**
- 14 **LETNÍ TURISTICKÝ SRAZ,
PUTOVÁNÍ RAIISOVÝM KRAJEM
(LUBOMÍR HOŠKA)**
- 15 **MEZINÁRODNÍ FOLKLORNÍ
FESTIVAL „POD ZVÍČINOU“
34. ROČNÍK**
- 16 **NEJSTARŠÍ BĚLOHRADSKÉ
CHALUPY
(JOSEF ŠPŮR)**
- 17 **TAJUPLNÉ HISTORKY
BĚLOHRADSKÉ
(SVATOPLUK HRNČIŘ)**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **DVA NA BRTEVMANU
(EDUARD ČELIŠ)**
- 21 **SPORTOVNÍ AKTUALITY**
- 22 **KULTURA
(LADISLAV STUHLÍK)**
- 23 **KALAMITA - STŘEDA 25. 6. 2008**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE:

STR. 1 EVA FRANCOVÁ
SVATOJÁNSKÝ POCHOD
STR. 24 PAVEL ŠUBR
SCHODY FRIČOVA MUZEA

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 26. 9. 2008**

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Svatopluk Hrnčič, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: **Město Lázně Bělohrad**

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Pro číslo

Tak se nazývá jedna Raisova povídka. Krejčí Sejkora se brodí sněhem do městečka pro noviny, bez kterých nemůže být. Na zpáteční cestě „číslo“ nedočkavě vytáhne, aby se podíval na úvodník. „Zklamání,“ čte a pro sebe si říká: „Zase zklamání! Jakpak jináč!“ (K. V. Rais tuto povídku napsal v roce 1888, ale to není hlavní důvod, proč ji v tomto „osmičkovém“ roce připomínám.)

Vzpomněl jsem si totiž, že jsem kdysi dávno, už v šesti letech, také pro „čísla“ běhal. Nikoliv však do prodejny, ale k paní učitelce Mašínové. Nastávající spisovatelka si všimla, že se zajímám o knížky a o okoliv s obrázky, a tak mi schovávala Dětský koutek Lidových novin. Lidovky v té době byly zajímavé a ceněné. K redaktorům a autorům patřili bratři Čapkové, Eduard Bass, Karel Poláček, Eduard Valenta, Bedřich Golombek a také kreslíř Ondřej Sekora (nezaměňovat s krejčím Sejkorou).

Cestou z Husovy ulice jsem se už vlekl pomalu. Zvlášť toho dne, kdy se v „koutku“ objevila řádka obrázků s podivnou postavičkou, která zápolila s obrovskými kapkami deště. Pod zmíněným výjevem byly verše: „*Hle, tu poutník cestu razí, dešť mu přitom rozhled kazí, včera zmokl a dnes zas, čert aby vzal tenhle čas.*“

Řadu měsíců jsem se setkával s poutníkem a zedníkem Ferdou, který se časem propracoval k firmě „Práce všeho druhu“. A zamiloval jsem si ho tak, že jsem si ten dávný komiks, kreslený Sekorou, vystříhal a vrátil se k němu. V posledním příběhu Ferda Mravenec odlétal na babím létě a závěrečný veršík podotkl: „*Pá pá, děti, letíme, už se nevidíme. Ferdy Mravence je konec! Pohádce odzvání zvonec... Knížku byste chtěly, vida!... Jen jestli ji někdo vydá!*“

Ondřej Sekora tehdy netušil, jak se jeho postavička proslaví. Ale stalo se. Po třech letech vyšel zbeletrizovaný Ferda a další knihy o něm následovaly. Knižního vydání se po mnoha letech dočkal i ten původní novinový seriál. Postaralo se o to královéhradecké nakladatelství Kruh, které si vystříhaný komiks ode mne půjčilo.

Pro čísla, třebaže už v nich Ferdu nenacházím, chodím i dnes. Abych věděl, co se děje ve světě, u nás doma a dejme tomu v parlamentu. Při četbě si tedy dost často připomínám slova krejčího Sejkory: „Zklamání! Zase zklamání! Jakpak jináč!“

Svatopluk Hrnčič

Zeptali jsme se za Vás

Bude od července 2008 otevřen sběrný dvůr?

Od 1. července 2008 sběrný dvůr otevřen nebude, nemáme ještě povolení k provozování. Během měsíce července a srpna 2008 budou jen sběrné dny a to středa a sobota. Provozní doba ve středu od 10.00 do 12.00 a od 13.00 do 17.00 hodin. V sobotu od 10.00 do 14.00 hodin. Provoz v sobotu je určen především pro chalupáře. Ve sběrné dny je možno odkládat matrace, náby-

tek, lina, trávu, menší větve, pračky, ledničky, mrazáky, monitory, počítače, televizory, rádia, zářivky, žehličky, fény, pneumatiky jen z osobních aut.

Do E-BOXU od fy Asekol je možno odkládat kalkulačky, počítačové myši, klávesnice, MP3 přehrávače, kamery, fotoaparáty, mobilní telefony, DVD přehrávače apod.

Bude-li dovezen papír, bude odebrán, ale nebude za něj zapláceno.

V areálu budou umístěny i kontejnery na drobný směsný komunální odpad a na plasty, které se mohou objevit při odkládání odpadu.

Možnost odkládat odpady v tyto sběrné dny mají jen občané s trvalým pobytem a vlastníci staveb určených nebo sloužících k individuální rekreaci v Lázních Bělohradě, Dolní Nové Vsi, Horní Nové Vsi, Prostřední Nové Vsi, Brtvi, Dolním Javoří, Hřidelci, Lánech a Uhlířích.

Při příjezdu do sběrného místa občan musí prokázat občanským průkazem svoji totožnost a chalupář ještě stvrzenkou o zaplacení místního poplatku za KO za běžný rok.

Výše uvedené odpady jsou přijímány zdarma. Nebezpečný odpad jako jsou barvy, lepidla, pryskyřice, rozpouštědla, kyseliny, hydroxidy, detergenty, fotochemikálie, léky, pesticidy, baterie a monočlánky, olovené akumulátory, oleje, tuky a stavební suť v tyto sběrné dny odebírány nebudou.

Sběrné dny nejsou v žádném případě určeny pro podnikatele a fyzické osoby podnikající.

Věra Kunstová, zaměstnanec MÚ

Na veřejné schůzi schválilo zastupitelstvo obecně závaznou vyhlášku města Lázně Bělohrad č. 1/2008, o zákazu požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství, o co se jedná?

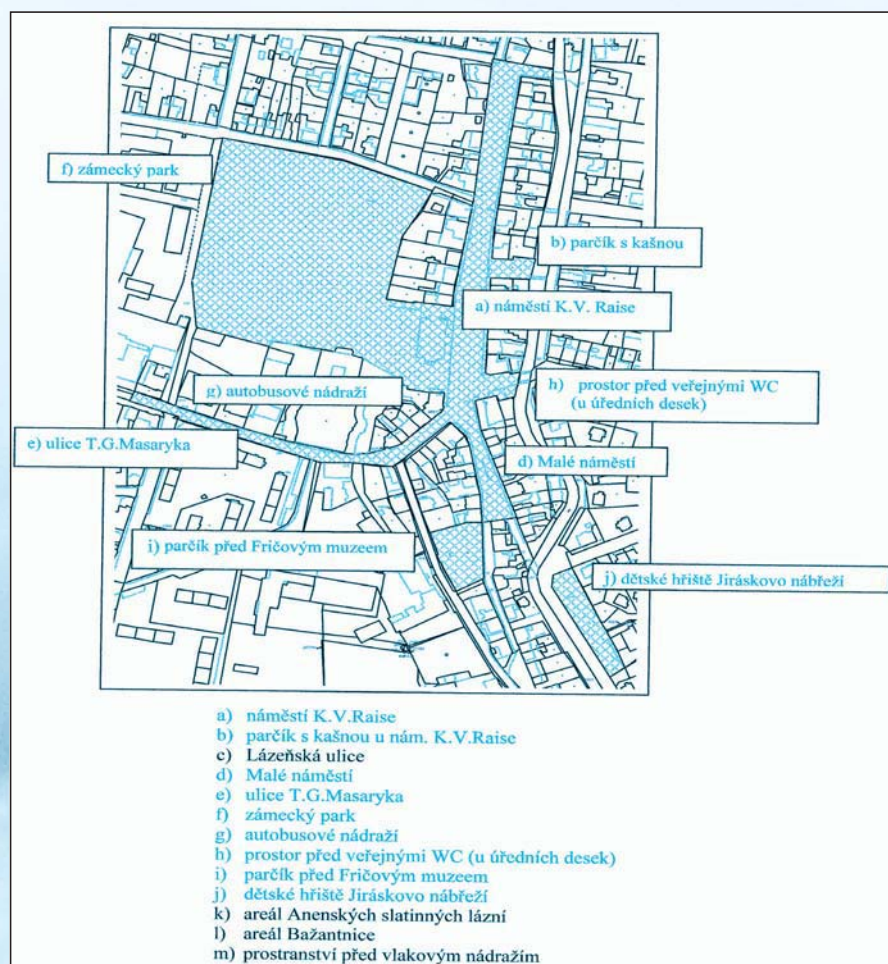
Vyhláška zakazuje konzumaci alkoholu na vymezených plochách veřejného prostranství ve městě Lázně Bělohrad.

Stanovuje vymezené plochy se zákazem požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství, které jsou uvedeny v příloze a jsou nedílnou součástí této vyhlášky.

Tato obecně závazná vyhláška se nevztahuje na povolené předzahrádky, povolené sportovní a kulturní akce konané na místech vyjmenovaných v příloze č. 1 této vyhlášky.

Vyhláška nabyla účinnosti dne 1. července 2008. S vyhláškou se mohou občané seznámit na Městském úřadě Lázní Bělohradu, na jeho internetových stránkách a na úřední desce města.

Mgr. Jitka Košťálová,
tajemnice MÚ

Jak bude probíhat objednávání tenisové haly pro příští sezonu a jaké budou ceny?

Provoz haly začne 1. října 2008 a rada města schválila, že do 10. září si může objednat hodiny na celou sezonu tenisový oddíl TJ Lázně Bělohrad, do 15. září občané Lázní Bělohradu a po 15.9. ostatní. Dále budou ponechány hodiny na individuální objednávání v průběhu sezony, které je možné si objednat 24 hodin předem. Veškeré objednávání je u správce haly na telefonu 605 778 575. Ceny se nemění, tzn. že ve všední den do 15 hodin je cena za 1 hodinu 150,- Kč, jinak 200,- Kč.

Na jednání zastupitelstva města jste schválili vstup města do projektu Evropský týden mobility. O co se jedná?

Jde o celoevropskou akci zajišťovanou Ministerstvem životního prostředí, do níž se v letošním roce zapojí asi 30 českých měst. Tato kampaň upozorňuje na problémy se stále narůstající automobilovou dopravou ve městech a zároveň nabízí možnosti a výhody jiné dopravy (pěší, kolo ...). Naše město se zapojilo do 2 iniciativ, jednak přijmout opatření na zvýšení bezpečnosti ve městě (omezení rychlosti u škol, nasvícení přechodů pro chodce, zřízení parkoviště atd.), jednak zorganizovat 22. září Evropský den bez aut. V našem městě bude tento den uzavřena Lázeňská ulice, v níž proběhnou akce pro děti (malování na asfaltu, soutěže na koloběžkách, bruslích atd.) i pro dospělé (koncerty, stánkový prodej, rozdávání letáků s informacemi o dopravě atd.).

Se zájmem čtu veškerou diskusi o obchvatu. Jsem přesvědčen, že obchvat městu pomůže v jeho dalším rozvoji a nebude se dělat jen kvůli lázním, ale kvůli snížení provozu a zklidnění i dalších lokalit. Jen by mě zajímalo, co je konkrétně o výstavbě obchvatu napsáno v územním plánu (zda se může postavit jen část kolem lázní a zbytek ne) a zda je někde zaplánovaná, že je výstavba obchvatu reálná jen z dotací z Evropské unie.

V platném územním plánu města z roku 2002 je tato formulace: *Nejzávažnější, i když nejnáročnější jak z hlediska investic, tak pozemků, se jeví přeložení ulic Lázeňské a Masarykovy severně od náměstí. Teoreticky by bylo možno plánovanou přeložku rozdělit na dvě etapy, přičemž přednost by dostala východní část, aby byl odstraněn kontakt s areálem lázní.* Není tedy pravda, že v územním plánu je pouze obchvat kolem lázní. Co se týče druhého dotazu k financování obchvatu z dotací EU, tak např. v zápise z jednání k řešení hluku z dopravy v Lázeňské ulici ze dne 14. 12. 2007 je uvedeno: *Zástupce SÚS Královéhradeckého*

*kraje Ing. Ferdinand Křišťan uvedl, že obchvat je v prioritách kraje, nicméně se počítá s penězi z Evropské unie. Pokud nebude obchvat zbudován do r. 2013, těžko se najdou prostředky na vybudování obchvatu z vlastního rozpočtu kraje. V dalším zápise z jednání o přípravě obchvatu ze dne 4. 1. 2008, kde se jednalo právě i o využití dotací ze strukturálních fondů EU, je formulace: *Z toho vyplývá potřeba právoplatného územního rozhodnutí na výstavbu obchvatu na konci roku 2009 a nejpozději začátkem roku 2010.* Na tomto jednání bylo dohodnuto připravit co nejdříve veškerou dokumentaci na obchvat, následně ve spolupráci Správy a údržby silnic a města jednat s majiteli dotčených nemovitostí (je přislíbena pomoc kraje) a poté požádat o územní rozhodnutí na celý obchvat města ve směru východ - západ.*

Zastupitelům je jasné, že pro některé občany bude obchvat znamenat zhoršení životních podmínek. Dle zpracovaných posudků a vyjádření odborníků je těchto občanů proti jiným městům, kde se připravuje výstavba obchvatů, minimum. Pro velkou většinu a pro další rozvoj města bude obchvat výrazným přínosem. Po zpracování projektové dokumentace (předpokládáme na podzim 2008) zahájíme ve spolupráci se SÚS a krajem jednání s majiteli nemovitostí na trase obchvatu s cílem nabídnout jim takové podmínky, aby došlo k dohodě. Slyšel jsem názor, že musíme vymyslet takový obchvat, který bude vyhovovat všem občanům. Jsem přesvědčen, že taková varianta obchvatu neexistuje, ale že se musíme snažit vytvořit pro dotčené občany takové podmínky, aby negativní dopady výstavby obchvatu na ně byly minimalizovány.

Ve skřínce o.s. Bílý Hrad je informace, že Ředitelství silnic a dálnic vůbec nemá obchvat Bělohradu ve svém plánu! Vy přitom tvrdíte, že ano!

Ředitelství silnic a dálnic řeší záležitosti kolem dálnic a silnic I. třídy, obchvat Bělohradu tedy vůbec neřeší. Záležitosti

silnic II. a III. třídy, což jsou komunikace kolem Bělohradu, řeší Správa a údržba silnic Královéhradeckého kraje, která má obchvat Lázní Bělohradu zařazen mezi své priority financované z prostředků Evropské unie. Je to jen další ze zkrácených informací o.s. Bílý Hrad.

Zastupitelstvo města informuje

Další veřejné zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo **11. června v hotelu Anna Marie**. Zastupitelé se zabývali prodejem nemovitostí, schválili s výhradou závěrečný účet města za rok 2007, v němž příjmy města činily 61 570 000 Kč a výdaje 55 266 000 Kč, a rozpočtové opatření č. 2/2008. Poté se zabývali revitalizací zámku, kde schválili stanovy a. s. Residence Lázně Bělohrad, akcionářskou smlouvu a smlouvu o smlouvě budoucí o prodeji akcií s firmou Sherydan CR s.r.o. Cílem je přestavba zámku na residenční bydlení pro seniory. V dalším bodu programu se zastupitelé zabývali řešením dopravy v Lázeňské ulici, kde doporučili ponechat uzavírku pro nákladní dopravu s výjimkou pro místní firmy. Dále schválili smlouvu o výpůjčce se základní školou K. V. Raise, přípravu projektu nazvaného „Dostavba sportovního areálu u Bažantnice“ a obecně závaznou vyhlášku č. 1/2008 o zákazu požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství. Poté schválili starostu jako určeného zastupitele pro územní plánování, vyslechli zprávu kontrolního výboru a informace o změně č. 2 územního plánu. Zde se zabývali připomínkami o. s. Bílý Hrad, které se týkaly i např. složení redakční rady Bělohradských listů, a potvrdili jako šéfredaktora redakční rady vedoucího MěKS a člena starostu. Zastupitelstvo města také schválilo vstup města do akce Evropský týden mobility a odpověď o. s. Žen sen na podněty v rámci kampaně „Město pro děti“ a přijalo informaci o tom, že Lázeňský mikroregion neuspěl se žádostí o dotaci na veřejný rozhlas. V závěru zastupitelé zodpověděli dotazy přítomných občanů.

Bylo nebylo *aneb* nové pověsti bělohradské

III. díl

Důstojnou ozdobou našeho města a dominující budovou náměstí je bezesporu dům, ve kterém se nachází lékárna. Ta nezměnila od svého založení v roce 1898 ani místo, ani rodinnou tradici. Současná majitelka Pharm.Dr. Jana Roušarová je vnučkou zakládajícího člena této lékárnické dynastie PhMr. Františka Černocho I. a dcerou PhMr. Františka Černocho II. a PhMr. Zdenky Černochové. Lékárna nám slouží nepřetržitě celá ta dlouhá léta.

V místě, kde kdysi stával rodný domek K. V. Raise, si založil svoji firmu pan Stanislav Keller. Zde bylo možno zakoupit kola, motorčky, pneumatiky, dětské kočárky i šicí stroje. Pan Keller a později i jeho syn provozoval i natěračskou a lakýrnickou živnost, maloval obrazy a zabýval se sběratelstvím polodrahokamů. Ve městě vystavěl tři pěkné domy a vlastnil první automobil ve městě. Před domem na náměstí nechal vybudovat benzinovou pumpu, další byla u Kučěrů na Malém náměstí, třetí u hotelu Dědek a čtvrtá u Hamaňů před továrnou. Na to, že v té době vlastnilo auto jen několik bělohradských občanů, se dá hovořit o opravdovém luxusu!

Pánové: Strnad, Bludský, Dřížhal, Janák, Čeliš (zleva)

Manželé František a Marie Janákové přišli do Bělohradu z Uhlířů v roce 1930, kdy převzali po Antonínu Bergrově obchod a opravnu šicích strojů v Lázeňské ulici. V roce 1933 koupili od paní Bedřišky Divoké bývalý hostinec na rohu Komenského ulice. Byla provedena rekonstrukce obchodu, obytné části a přístavěna dílna. Smaltovna a niklovna pana Janáka vyráběla a opravovala velocipedy, motorčky, šicí stroje, dětské kočárky, odštědivky, gramofony. Prodváala se kola firemní, ale také se ze součástek kompletovala, zvláště za II. světové války. Pan Janák své řemeslo neopustil do konce života a sám vyučil řadu budoucích odborníků.

Zaručenou kvalitu prodeje i oprav hodin, hodinek i šperků zaručovalo po mnoho let hodinářství na rohu Malého náměstí, které vedla paní Kotyková, vdova po mistru hodinářském, žena důstojného zevnějšku a laskavého přístupu k zákazníkům. I pan Josef Sitař ve svém krámku vedle prodejny obuvi čestně obstál v konkurenci řemesla hodinářského i ve vztahu k zákazníkům.

Jeden z prvních automobilů v Bělohradě

O duchovní potravu a osvětu tu byl vždy velký zájem. Knihkupectví paní Marie Rulfově na Malém náměstí, stejně jako o něco později téměř v sousedství u pana Petra Rychtery, poskytovala dychtivým čtenářům nejen knižní novinky a časopisy, ale zejména po 2. světové válce gramofonové desky s hity nové doby. Pro školáky tu bylo Teimerovo papírnictví hned pod školou, kde bylo k mání vše pro školu a eventuelně i zábavu. I trafik tu bylo několik: Šeflovi, paní Kaprasová, Bičíšová, Pajckrová. V domě starosty Munzara byl kromě trafiky, která je tu i dnes, také penzion.

Jedno z prvních motokol

Na náměstí měl drogerii pan Linke, ale nejdelší tradici si zachovává drogerie nyní pana Kiece. Po dlouhá léta zde prodával pan Kohoutek, který se později v důchodu stal městským zahradníkem.

Náměstí i v minulosti ožívalo při nejrůznějších příležitostech. Silnici, na které tehdy nebyl téměř žádný provoz, při poutích lemovala řada bud s pouťovým zbožím. A byly tu také kolotoče a houpačky. Nezapomenutelná babička Horáčková! Sedávala u svého kolotoče, hrála na flašinet, zatímco chlapi s nadšením roztáčeli její kolotoč.

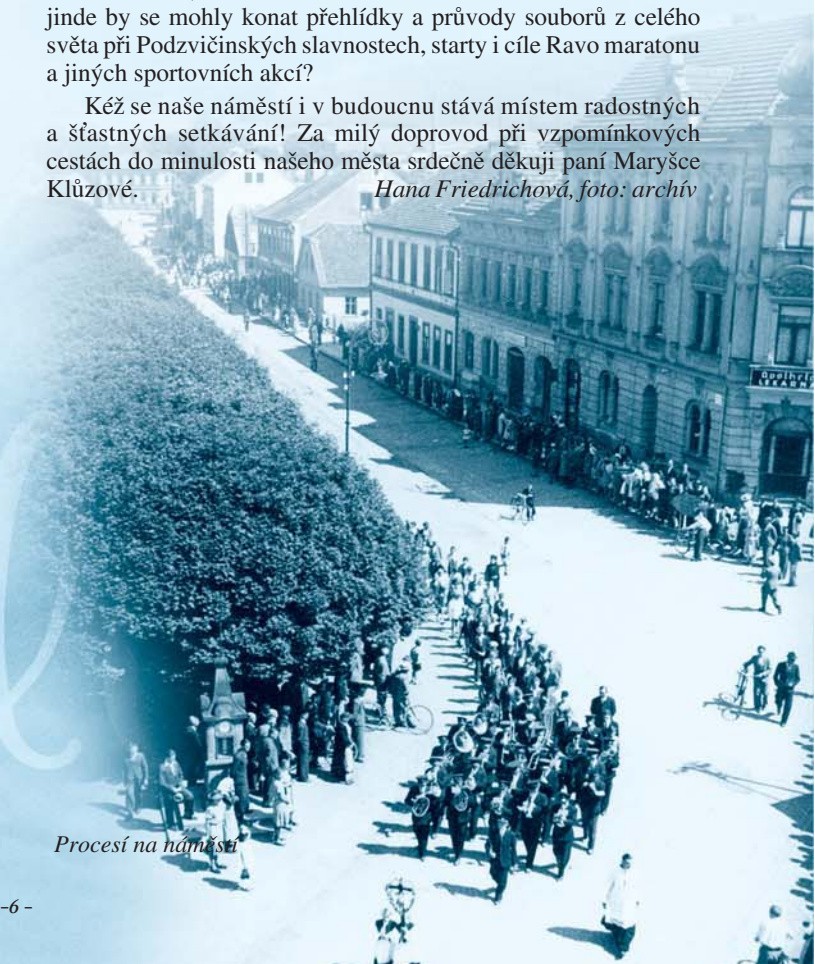
V oněch vzpomínaných 20.- 40. letech se v letní sezóně nesly náměstím tóny poslechových skladeb z oplocené zahrady Lázeňského hotelu. V místě, kde je dnes zastřešený prostor s bankomatem a trafika, bylo rovněž zastřešené podium pro orchestr. Pod ním volně v zahradě stály stoly pro návštěvníky těchto čtvrtěních odpolední. Ti se sem i zpět mohli dopravit i ze vzdálenějších míst taxíky, které měly svá stanoviště v místě dnešních zastávek autobusů. Taxisloužbu zde prováděli pánové Lacina, Blažek, bratři Rachotové a pan Kozák, který zajišťoval i nákladní dopravu.

V radnici byla tzv. šatlava - místo pro uvěznění výtržníků a hanobitelů města. Městskou policii v těchto letech zastávali dva spolehliví udržovatelé pořádku pánové Třeska a Janzák.

Náměstí bylo odedávna též místem průvodů: Boží Tělo, Vzkříšení, také průvody sokolské, prvomájové, ale i pohřební. Náměstí je i místem pro hromadné akce: V paměti zůstávají shromáždění po ukončení války, při sametové revoluci, při vítání nového tisíciletí, každoroční rozsvícení vánočního stromu. Kde jinde by se mohly konat přehlídky a průvody souborů z celého světa při Podzvíčinských slavnostech, starty i cíle Ravo maratonu a jiných sportovních akcí?

Kéž se naše náměstí i v budoucnu stává místem radostných a šťastných setkávání! Za milý doprovod při vzpomínkových cestách do minulosti našeho města srdečně děkuji paní Maryšce Klůzové.

Hana Friedrichová, foto: archiv

Procesí na náměstí

SENÁTOR Jiří Liška

Již téměř 12 let zastupuje náš volební obvod (okres Jičín a severní část okresu Nymburk) v Senátu Parlamentu České republiky **MVDr. Jiří Liška** z Jičína. Rodák z Havlíčkova Brodu, který v příštím roce oslaví šedesáté narozeniny, pracoval v letech 1994 až 2002 jako starosta Jičína, předtím působil v roce 1990 jako předseda jičínského MěNV a v roce 1992 před rozdělením republiky jako poslanec Sněmovny lidu Federálního shromáždění.

Jiří Liška je v současné době místopředsedou Senátu a působil také jako předseda klubu senátorů za Občanskou demokratickou stranu. Je zároveň i členem zastupitelstva města Jičína.

Senátora Lišku známe velice dobře i v Lázních Bělohradě, protože se pravidelně účastní kulturních a společenských akcí ve městě. Jako starostovi se mně s Jiřím Liškou velice dobře spolupracuje, protože nikdy neodmítne pozvání do našeho města, žádost o schůzku nebo radu či pomoc. Stejně ochotně přijal i žádost o rozhovor.

Pane senátore, přináší Vám práce v Senátu uspokojení?

Je to velmi zajímavá práce spojená zároveň s vysokou zodpovědností. Mám totiž možnost jako senátor být u řady důležitých rozhodnutí. Tím mám na mysli především tu legislativní práci, která ovlivňuje celou naši společnost. A dobře vím, že každé špatné, nebo nepřesné rozhodnutí může dopadnout na mnoho lidí. To si často pro sebe připomínám.

Splnily se Vám tedy představy, se kterými jste v roce 1996 do senátních voleb šel?

Splnily. Mimo jiné také proto, že jsem již měl nějaké zkušenosti z Federálního parlamentu a věděl jsem, co mě čeká. I když stále vzpomínám na práci na jičínské radnici. Tam bylo vše jednodušší a daleko dříve byly vidět konkrétní výsledky rozhodnutí. Parlament je kolektivní těleso a obtížněji se prosazují jednotlivé myšlenky a názory.

Kdysi se hodně diskutovalo, zda naše republika vůbec Senát potřebuje. Jak byste po 12 letech působení v něm charakterizoval jeho hlavní význam?

Ten hlavní význam se nemění - Senát zůstává tou tzv. pojistkou parlamentní demokracie. Za ty roky jsme změnilí k lepší-

mu řadu rozhodnutí Poslanecké sněmovny a přišli jsme s řadou iniciativ. O tom se příliš nemluví, protože to není mediálně příliš zajímavé.

Jako senátor jste zažíval střety mezi předsedy ODS a ČSSD Klausem a Zemanem, nyní mezi Topolánkem a Paroubkem. Nepřipadá Vám, že politici celkově zhrubli a jsou vulgárnější?

Ano. Bohužel je to tak. Myslím si, že od roku 1990 nebyla nikdy naše politika tak vyhrocená, jako tomu je dnes. Těch důvodů je celá řada. Výsledkem těchto mnohdy ani ne názorových jako osobních střetů je téměř nemožnost se dohodnout na důležitých a nutných změnách, kterými musí projít naše společnost. Je to svým způsobem nezodpovědné. Osobní ambice jsou u politiků pochopitelné, ale neměly by být nadřazeny nad zájmy společnosti. Nejhorší je, že v nejbližší době nevidím možnost k výraznému zlepšení těchto vztahů. Tady by mohl být Senát příkladem. Naše vzájemné vztahy jsou slušné a kolegiální. Přes rozdílnost názorů nesklouzáváme k osobním útokům a urážkám. To je jeden z dalších důvodů, proč o Senát nemají media velký zájem.

Působení v Senátu Vám přináší řadu setkání. Na které obzvláště rád vzpomínáte?

Jsou to především všechna setkání na Hradě u příležitosti státních svátků. Atmosféra hlavně ve Vladislavském sále je nepřekonatelná. Často se setkávám s politickými vězni a bojovníky za svobodu. Při tom si uvědomuji, jak mnoho jsme stále těmto lidem dlužní. A vždy mě potěší, když vidím, že se na ně nezapomíná. Vedení města Lázně Bělohrad nezapomíná a je v této oblasti příkladem pro řadu jiných měst.

Jako starosta Jičína jste prosazoval vybudování průmyslové zóny. Do firem v ní dojíždí nyní i řada občanů Bělohradu, takže Vám za Vaše úsilí děkujeme. Splňuje průmyslová zóna v Jičíně Vaše představy z období někdy před 10 lety?

Rozvoj jičínské průmyslové zóny předčil všechna moje očekávání. Investice vložené do výkupu pozemků a infrastruktury se již dávno městu vrátily zpět. Navíc, tím, že Jičín byl jedno z prvních míst, kde se začaly stavět nové průmyslové závody, získalo město také výraznou státní podporu. Myslím si, že jsme se tehdy dobře rozhodli. V Jičíně je dostatek práce a to je důležité. Průmyslové zóny ale nemohou být všude. U vás jste vsadili na rozvoj lázeňství a to je také velmi dobrá volba.

Jak hodnotíte působení svých nástupců ve vedení města Jičína?

Jičín se stále mění k lepšímu, lidé jsou spokojeni a to je ta nejlepší vizitka pro vedení města.

Bělohrad navštěvujete poměrně často. Máte nějakou zajímavou vzpomínku i na naše město?

Vzpomínám si na jedno jednání městského zastupitelstva, na které mne pozval pan starosta Šubr. Tak přátelské a dá se říci v tom dobrém slova smyslu sousedské jednání jsem od té doby nezažil. Myslím si, že se to příliš nezměnilo, a tak by si mohli poslanci udělat výjezdní zasedání na jednání zastupitelstva do vašeho města, aby viděli, jak se také dá jednat.

Když se řekne Lázně Bělohrad, co Vás napadne?

Každý rok nejméně jednou si uděláme malý výlet a jdeme z Lázní Bělohrad na Byšičky. Je to krásná cesta s nádhernými vyhlídkami. A samozřejmě folklorní festival. Pokud mám čas, tak vždy rád přijedu.

Lázně Bělohrad patří mezi města, jejichž rozvoj brzdí nedorozřešené církevní restituční problémy. Myslíte si, že je naděje na brzké vyřešení tohoto problému?

To je stále velký problém. Již se zdálo, že se tzv. ledy pohnou. Ale i majetkové vyrovnání s církvemi se stává politickým střetem a nikdo neví, jak vše dopadne. Osobně jsem pro toto vyrovnání i z důvodů, na které upozorňujete.

Společně s poslancem Zdeňkem Lhotou navštěvujete postupně města v našem regionu. Přípravujete také návštěvu Lázní Bělohradu?

Určitě po prázdninách. Již teď se na návštěvu vašeho města těším. Přeji vám všem hezké léto.

I já Vám přeji hezké prožití léta a hodně zdaru ve Vaší další práci. Ať Vám i nadále přináší uspokojení a jen samá správná rozhodnutí.

Pavel Šubr, foto: Václav Lejdar

Za Magdou Bílou

„Verše, které vydávám konečně souborně, jsou pouhými slokami z mé nehlukné písně života. Následující cyklus sociálních veršů, „Dětských motivů“, doplní pravdivě sbírku, původně v celku nazvanou „Cestou životem“.

Nejmladší generaci jsem již téměř cizinkou, ač právě ona je mému srdci nejbližší, protože ve zmatcích, boji a bídě dneška tolik potřebuje naší lásky a pomoci všestranné. Snad přinesu i jí vydáním dalších cyklů trochu prosvětlené pravdy i krásy, jako svým přátelům dávným i těm, kteří mi dnes srdcem i duchem znova porozumí.“

Tak psala v roce 1932 prozaička a publicistka Vlasta Vainová, rozená Ebenhochová, uměleckým jménem Magda Bílá. Básnířka a malířka, která část svého bohatého života prožila v Lázních Bělhradě.

Narodila se 21. května 1879 v Nové Pace, její otec, zemský advokát JUDr. Karel Ebenhoch, byl v letech 1897 až 1907 starostou v Nové Pace. Maminka Vlastimila, rozená Šrámková, byla dcerou měšťana, pekaře a hospodáře z Rokycan. Vlasta získala jako nadaná dívka výtvarné vzdělání v soukromých malířských kurzech v Jaroměři a Trutnově. Po sňatku s okresním hejtmanem Dr. V. Vainem žila v letech 1921 až 1928 v Se-

milech. Později působila jako sociální pracovnice v Lázních Bělhradě a ve Vrchlabí, její manžel byl za války bělohradským starostou. Velký vliv na její výtvarný projev měl profesor Šíma. Výtvarné vzdělání Magdy Bílé se projevovalo i na výzdobě rukopisů, jako členka Kruhu výtvarných umělkyní se účastnila členských výstav obrazy krajin a motivy z Podkrkonoší a Krkonoš.

Malovala s nadšením, sama byla hezounká, štíhlá, křehká žena, něžná jako její květinové akvarely - primulky, bledule, lýkovec...

Emancipační snahy se neprosazovaly lehce ani na přelomu 19. a 20. století. „Již před čtyřiceti lety měly jsme my, nadané dívky, své touhy po vyšším vzdělání. Snily jsme, dle svých povah a sklonů, o získání odborných znalostí pro činnost, ke které jsme měly vlohy a lásku. Ne každá z nás mohla jít za svou touhou. Tenkrát rozumnost i nerozumnost rodičů měla větší moc, než dnes...“

Své verše publikovala Magda Bílá v různých časopisech, vyšly i knižně - sbírky „Životem“ (1923), „Verše“ (1932), „Cestou životem“ (1933). Básnickou sbírku „Dětské motivy a verše sociální“ (1932) vydala ve prospěch Jedličkova ústavu pro zmrzačené děti. Dále napsala „Pěšinkami“ (bělohradské a krkonošské motivy, verše z let 1932 - 1947), „Listy z deníku“ (Nocturna a písně):

*„Kukačka ještě odkukává léta -
jasmíny vadnou, rudým mákem vzkvétá
červnovým sluncem rozlíbané pole.
Sotva den zhasne, letní úsvit vstává.
Modří a bělí lupin v zeleň mává
růžový lygrus, vikev věncí pole.
Mateřídouškou pěšinek jdem sami...“
(Léto)*

Zvláštní svět lyrické poezie, ve kterém žila, dokazuje její nesmírné vnitřní bohatství. Dojmy, barvy, vůně, city se překotně hrnuly a jen neochotně se rovnaly do učesaných veršů, poplatných zřejmě jednoduchému veršování ruchovců a lumírovců z dob jejího mládí. Pro inspiraci jí stačilo málo - ulomená větve borovice, pozdní květ růže, vůně růžového hyacintu, vahnoucí listí, vánoční větvička jmelí, rej sněhových vloček. Ale také zubožené dítě, prodávající sněženky, chudíček pohřeb otce, jediného živitele rodiny.

Magda Bílá psala i krátké prózy, povídky pro děti - „Ze života děvčátka (Kouzlo domova)“ tvoří vzpomínkové vyprávění z let 1883 - 1893 v Nové Pace. Přispívala do časopisů i povídkami z maloměstského prostředí, sociálně kulturními články a časovými úvahami. Měla soucitné srdce pro smutné osudy sirotek, zamýšlela se nad postavením žen za 1. republiky a nad osudy dělnických rodin.

Sama neměla na růžích ustláno, její posmutnělé verše jsou často poznamenány steskem vzpomínek. Muselo jí být hodně těžko, když se rozhodla napsat žádost o výpomoc Svatoboru, podpůrnému spolku českých spisovatelů:

„...do toho přišla mi dvakrát těžká choroba, operace, finanční starosti dneška; navzdory tomu ještě zní mi verše utěšlivé, a štětec a tužky přinesou občas radost; spolupracuji občas i dnes zde v dobrých vztazích ke kulturním podnikům, členkou svazu jsem se nemohla státí pro neschopnost plnit povinnosti s tím spojené. Nemoc a rekonvalescence sil nepřidají. Plahočím se s mužem, invalidou též ve společné práci doma; žiji z jeho pense, sama nemám z celoživotní práce literární a činnosti v sociální péči žádných výsledků hmotných.

Může-li váš spolek přispěti staré literátce na konci dráhy životní, budu to považovat za uznání nezištné práce pro lid a národ.“

*„Jeřabiny korály
pod okny mi dozrály.
Teple svítí, rudě planou,
i když létu zvoní hranou,
mlhy šed' když zadumanou
chladné větry provály.“*

Léta strávená v Bělohradě ale patřila k těm šťastným. Její dopisy svědčí o přátelství a spolupráci s manžely Klúzovými, B. Rychterovou. Milovala zejména Byšičky:

*„V rádcích voní jetelina, v kopách otava,
pestrým šátkem ženám v poli
vítr pohrává.*

*Temné stíny olše klade v louky zšedlý klín,
tam, kde v létě kvetla prha,
ocún chladný plamen vrhá
pod keř ostružin.*

*Pod kapličkou kravek stádo
spásá suché býlí...*

*z věže kavek hejno vzlétlo,
na hřbitůvku aster zkvětlo
v sen těm, kdo tu žili.“*

(Pod Byšičkami)

Na svůj pobyt v Bělohradě ráda vzpomínala:

„Půjčovala jsem lázeňským hostům Raisovy i moje vzpomínky, vyprávěla jsem jim v muzeu, pokud jsem tam mohla chodit v neděli dělat průvodkyni - o K. V. Raisovi a Fričovi, o permském útvaru a nalezišti drahokamů u nás, u Paky; o květeně zde, o starých stromech, kde hnízdí divocí holoubci. Historii učenou ví přítelkyně Leontina Mašínová, já vím spíše, co kámen mluví, květiny vydechují a ptáci zpívají, čím mluví oblaka i hroudy pole.

Teď už se netoulám líbezným zdejším krajem, jsem těžký invalida, ale duše je zdravá, a tvoření v obojím kumštu je mi útěchou.“ (Z dopisu redaktorovi 1958)

*„Až vrata ze dvora se otevrou
koníčku bílému, až změkne zem,
by oráč mohl zaorat hluboko,
do pole vyjdu skrytým úvozem.
Snad trnky keř mne ostnem zachytne,
z trav první podběl sluncem zasvitne,
a výhled v dálky, větrem otevřen,
v hor modř a snůh, v zrak vdechne jara sen.“*
(V horských polích)

S láskou psala Magda Bílá své vyznání úcty ke K. V. Raisovi:

„V posledních letech jeho života zvroucněla a zteskněla jeho láska k domovu, ztracenému vždy na tři čtvrti roku z dohledu láskyplných očí; jakým pohledem objímáno bylo při návratu vše, co hovořilo svazky s minulostí. Jak radostně zesílil hlas při setkání se starými členy rodu i malými košiláčky, s přáteli starými!

Všichni jsme Vás milovali. A toužebně jsme čekali Vašeho návratu v měsíci růží, kdy poštovní zahrádka dýchala Vám vstříc vůni květů, a lípy voněly na náměstíčku bělohradském, ve slunci radostně zrůžovělém, ožvlhlém pod Vašimi okny, která se otevřela v den Vašeho příjezdu, aby byla zavírána pak jen ve-

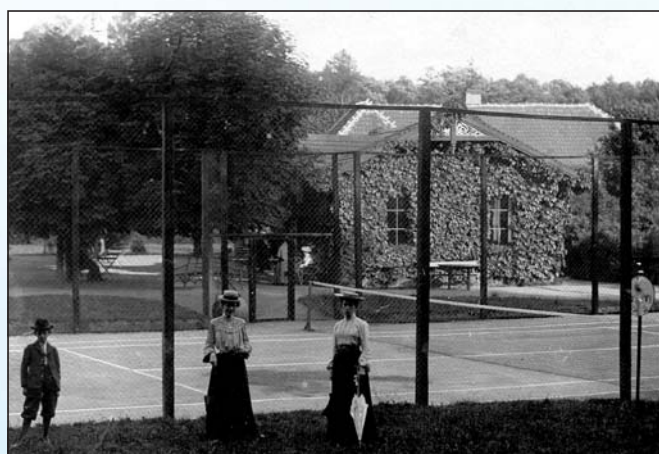
čer již, Vaší rukou. Za jedním z těch oken psal jste kroniku rodného města a kraje, tam se chýlila Vaše hlava nad korekturami. Letos marně jsme Vás čekali...“
(Za panem Raisem)

Vlasta Vainová zemřela před padesáti lety, 30. srpna 1958 v Nové Pace. Mnoho veršů zůstalo v rukopise, některé její básně zhudebnil J. B. Foerster. Svým životem i básnickým a malířským dílem vyjádřila velikou lásku k rodnému kraji, krásnému Podkrkonoší, a zapsala se tak zaslouženě do paměti Lázní Bělohradu.

Antonie Vanišová, foto: archiv

MYSLIVNA V BAŽANTNICI

První kurt u restaurace Bažantnice

Josef Špür, historik Bělohradských listů

Když před dvaceti lety byla zbourána letní restaurace v Bažantnici, zaniklo nejen kultovní místo nás mnohých, kde při tanci a pod nezapomenutelnými kresbami učitele Koubka probíhala mnohá dostaveníčka generací, ale spolu s restaurací zanikla i poslední podoba starobylé myslivny, jež nakonec dosloužila pouze jako výčep, kuchyň a provozní zázemí personálu.

Právě tam, kde je dnes u tenisové „čtyřky“ altán s pramenem železité vody, bylo již před rokem 1679 hrabětem Vilémem Bertholdem z Valdštejna postaveno roubené stavení. Sloužilo panskému myslivci a mnohými přestavbami bylo přeměněno na zděné. Tehdy zde od hráze starobylého rybníka Sklepníka byla z lesa, táhnoucího se až k Homolce, zřízena nová panská obora. Jejím myslivcem a oborníkem se stal mladý Václav Kozel. Byl synem panského vrátného ze starobylého rodu bělohradských Kozlů. Rodu, jehož příslušníci sloužili po několik generací místní vrchnosti jako „sádečtí“ či rybáři,

též i jako panští myslivci. V průběhu následujících časů pak z nich byli i myslivci na Bukovině, v Hřídělcích a v Lukavci. Právě v Lukavci Václav Kozel jako myslivec a rychtář dožil.

Myslivecký rod Kozlů vystřídali Šnajdrové, kteří vyšli z chalupy č. 2 v P. N. Vsi a sloužili na Bělohradsku po několik generací. Bažantnickou myslivnu obývali i myslivci Vlačihové, Turek se svojí rodinou, Bažant a další.

Starobylý rybník Sklepník, který své jméno nepochybně získal podle toho, že jeho ledem byl v zimě zavážen sklep bělohradského pivovaru, byl již dávno vysušen a zbyla po něm pouze hráze. Po koruně hráze vede cestička od Wagnerovy chalupy, nad fotbalovým hřištěm a tenisovými kurty do Bažantnice. Cestička míjí tenisovou klubovnu, poslední objekt připomínající bývalou myslivnu. Starou klubovnu, dřívější myslivecký seník, daroval tenistům v roce 1930 hrabě Merfeldt, sám náruživý příznivec tohoto bílého sportu.

Zdeňka Kolářová (1863–1945)

Vchod do myslivny byl ze severní strany. Z chodby vlevo se šlo do sednice, vpravo do pokojíku. Za mých mladých let tu byl lesním starý Bažant, pravý typ fořta, takový je často zpodobňován na dávných obrazech. Bažant měl dlouhý, bílý vous. Jeho paní vypadala proti němu jako nějaká aristokratka. Jejich jediná dcera Lorka byla mojí spolužačkou. Bažant tu byl dlouhou řadu let, po něm se fořtů často měnili.

Když sloužili v myslivně Schwieger a Schmidt, podávaly jejich ženské lázeňským hostům kávu a čaj. Později byla u myslivny vybudována veranda. Tak vlastně začala restaurace. Z verandy vznikla místnost s tanečním parketem. To už fořtů v myslivně nebyli. Už to byla letní restaurace, kde se servírovaly obědy i večeře, konaly lázeňské koncerty a danciny.

Restauraci, ve které proběhla nová rekonstrukce, měl v letní sezoně v nájmu některý zděšský hoteliér. Vzpomínám na hoteliéra Křančila, jenž bydlel ve vile na kraji Bažantnice (dnešní Karluška) a měl v nájmu nově vystavěné koupaliště Pardoubek. U své vily vždycky na Vánoce prodával Křančil kapry.

Václav Pech (1887–1961)

Kolem roku 1900, když jsem měl třináct, a když se sekalo pod Homolkou, tak jsem chodil sekáčům z Dolní Vsi pro vodu k železitému prameni v Bažantnici.

Dva snímky - 20. léta minulého století

Ta Bažantnice! To byl Eden pro vyvolené, pro lázeňské hosty. Pro nás ostatní byl vstup přísně zakázán. Kdo se opovážil do té vonící a chladící houštiny, kde se chovala zvěř, tak byl z tohoto ráje vyhnán.

Sekáči sice vyjednali se správou Bažantnice, že mohou pro ně donést vodu z pramene, ale ve skutečnosti to bylo jinak. Jen jsem se v Bažantnici objevil s plechovým džbánkem, tu přilítl starý Bechtold, Němec jako poleno, nebo hajný Ducháček. Hrozili holí a já utíkal, většinou bez vody. Zase se vyjednávalo, zase se všechno opakovalo. Do Bažantnice jsem se bál chodit a byl jsem moc rád, když se „moji“ sekáči přestěhovali na jiné pole.

Gustav Plecháč, revírník Lesů ČR

Porostová skladba bělohradské Bažantnice je prakticky totožná s miletínskou a úlibickou. Je však svým rozsahem větší, jedná se o více než 60 hektarů. Je tvořena tvrdým luhem - dub, jasan na vlhčích stanovištích a měkkým luhem, olše, na silně podmáčených místech. Část Bažantnice představují kaštanové a smrkové aleje. Je zde i kombinace smrku a vejmutovky, která je v současné době silně napadena větrem a kůrovcem. Dubové porosty jsou staré okolo 200 let a jsou stále v dobrém stavu.

V Bažantnici se chovala zvěř. Dančí, srnčí, bažanti i vysoká - jeleni. Do začátku padesátých let byla oplocena. Cestičky v Bažantnici byly budovány pro panské kočáry. Inu, vrchnost chtěla při honech dojet až na místo. Zároveň měla tato obora i síť odvodňovacích a zavlažovacích kanálů.

Asi před osmdesáti léty dopsala svoji historii hraběcí bažantnická myslivna. Myslivna proto, že se jednalo o oboru, ve které se převážně chovala zvěř. Postupně přešla v letní restauraci, která byla dobře známa širokodaleko. I dnes se potkáte s lidmi, kteří tento bělohradský fenomén minulosti obdivují.

Správu nad parkem v Bažantnici převzal legendární hajný Josef Slavík. Myslivnu v centru Bažantnice nahradil starý chudobinec, kdysi dávno rybářská bašta v Dolní Nové Vsi u rybníku Kačák. O této době a lidech okolo přineseme reportáž v zářijovém čísle Bělohradských listů.

Eduard Čeliš, foto: archiv

Bývalý seník, později klubovna tenisu

Stůl konšelský

Za starých dob stával v hostincích stůl konšelský. Za stolem tím projednávány byly důležité záležitosti obecní. Byla to první stolice soudní ve sporech našich předků. Co se za stolem tím usneslo, platilo hned, jakmile rychtář do ruky „právo“ vzal a je pozvedl. Konšelský stůl byl ve velké vážnosti u všech a byl nejznámějším inventářem hostince. Kdo za stůl konšelský mohl si sednouti, počítal to za velké vyznamenání, jež se mu dostalo. Důležitostí své byl zbaven roku 1848 a z hospod odstraněn. „Právo“ jako starožitnost zachovalo se dosud na Tikovech v hostinci p. Flégla, jest to hůl potažená koží. Právo jmenoval tenkrát i obecní úřad.

Větší spory vyřizovány byly na zámcích každého panství, u nás v Hořicích a Bělohradě. Sebemenší provinění jako neposlušnost trestáno bylo ranami lískovkou. K tomu účelu byla na zámcích lavice.

Vzpoura, žhářství, krádež, smilstvo a vražda byly na hrdle. K doznání zločinu používalo se práva útrpného (mučení). Později bylo zrušené za cís. M. Teresie. Každé město mělo právo hrdelní. V Hořicích stávala šibenice. Jako buřič, poslední na panství hořickém popraven Kloutvor z Chlumu. Rebelanty pochovávali v lese v „Kolečku“. Na památku lesního pohřebiště stojí nad Hořicemi u silnice kamenný kříž. Jest daleko „Kolečka“.

Z poznámek ke kronice Lhoty Šárové

10 let firmy DEPRAG

Kdo přijede do Bělohradu od Jičína, hned za železničním přejezdem uvidí dlouhým plotem. V minulosti okraj Bělohradu. Téměř za městem zde stával nejprve textilní továrna. Ve čtyřicátých letech minulého století textilka zanikla a wermacht tady bratři Hamákové měli drobnou kovovýrobu. Znárodněním přešla továrna na výrobu, ve které pokračoval i její následník Narex a.s. V roce 1998 koupila při přechodu firma DEPRAG SCHULZ GMBH u. CO, sídlící osmdesát kilometrů za naší hranicí. Dlouhá historie podniku, ve kterém pracuje řada velmi schopných lidí. Deset let. Informace nám poskytl současný ředitel ing. Jiří Kotyška, který působí ve firmě

Dnešní Deprag

Firma Deprag je německá rodinná firma, která má dva výrobní závody. Jeden v německém Ambergu se 320 zaměstnanci a druhý v Lázních Bělohradě, kde pracuje 200 lidí. Co se týče sortimentu v Bělohradě, hlavním programem je vývoj, výroba a prodej profesionálního pneumatického nářadí, které dodává DEPRAG CZ a.s. do celého světa. Má na to řadu odborně zdatných pracovníků od konstruktérů, dělníků až po prodejce s dobrým jazykovým vybavením. Filozofie firmy říká: „Nikdo nemůže být dobrý ve všem“, a právě tohle Bělohradáci umí. Proto má v rámci firmy závod exkluzivitu na pneumatické nářadí a celý proces od vývoje po prodej se odehrává zde. Je to celý sortiment pneumatických brusek, vrtaček, utahováků a speciálních nářadí do dolů.

Dalším sortimentem jsou výrobky, které se vyráběly i v minulosti pod značkou Narex. Je to široká škála upínacích nářadí vyráběného podle přání zákazníků. U těchto systémů v současnosti vývoj neprobíhá, spíše dochází k dílčím vylepšením.

Ve výrobním programu je i šroubovací technika, jejíž vývoj zajišťuje mateřský závod v Ambergu. Jde zjednodušeně řečeno o šroubovací vřetena, podavače šroubů a systémy řízení, ze kterých se sestavují jednoúčelové stroje. Z Bělohradu se zajišťuje hlavně prodej a servis pro východní Evropu. Velkým zákazníkem je například firma Nokia, pro kterou dodává Deprag šroubovací automaty a podavače šroubů, použité ve výrobě telefonů, které jsou zpravidla integrovány do jednoúčelových strojů. Mnoho dalších firem od výrobců domácích spotřebičů až po automobilový průmysl používá výrobky značky DEPRAG a DEPRAGINDUSTRIAL. Automatizace je další směr, kterým se Deprag CZ vydává. V současnosti v Bělohradě nově vzniká a dál se rozšiřuje tým lidí pracujících právě ve vývoji a realizaci šroubovacích automatů pro lehčí konstrukce. Tím bude firma schopna zajišťovat systémy od jejich návrhu po prodej a servis. Vysoce specializované výrobní postupy, které v Bělohradě ještě v současnosti nedokáží, dělají s pomocí mateřské firmy v Ambergu.

Dnes pracuje v bělohradské pobočce výše zmíněných 200 pracovníků. Jsou stabilním kádrem bez velké fluktuace a podle slov ředitele ing. Kotyšky je i velmi malá nemocnost, která je pod tři procenta, což má málokterá společnost v republice.

Podářilo se překonat počáteční problémy s nedostatkem kvalifikovaných lidí, konstruktérů, obsluh na CNC strojích a personálu technicky a jazykově vybaveného. Dnes je obchodní oddělení schopno mluvit anglicky, německy, španělsky, rusky a to přináší velký obchodní potenciál.

Spolupráce se školami

Důležité jsou kontakty se školami. Například dobrý je vztah k Technické universitě v Liberci nebo Plzni, odkud přišlo několik vzdělaných lidí.

Podnik hojně využívá spolupráce se Střední průmyslovou školou v Jičíně. Studenti chodí do Bělohradu na praxi a po absolvování školy a získání titulu Dis. je jim nabídnuta možnost zaměstnání. Řada takových lidí již pracuje např. na pozicích konstruktérů, kde využívají při své práci nejmodernější počítačové systémy a dále doplňují své vzdělání. Napojení na mateřskou centrálu umožňuje využití jejich projekčních kapacit a získávat již hotové konstrukční postupy a řešení.

Prohlubuje se i strategické partnerství se SOU v Lázních Bělohradě, kde se v oboru obráběč kovů připravují mladí lidé pro práci ve strojírenství. Tento obor firma Deprag iniciovala. Žáci absolvují praxi přímo v závodě. Od druhého ročníku dostávají stipendium a odměnu za produktivní práci a po vyučení mají zajištěno místo v Depragu. Naučí se pracovat přímo ve výrobě na moderních CNC strojích, ke kterým by se v žádné škole nedostali. Podívají se i do mateřského závodu v Ambergu, kde vidí, jak se učí studenti v Německu.

Pro SOU je spolupráce se závodem dost klíčová, např. snahy o zrušení učiliště, klesající zájem o tradiční zemědělské obory, to všechno ohrožovalo existenci SOU. Spolupráce s Depragem přišla včas a učiliště se stalo i díky novému oboru opět zajímavým.

Systém vzdělávání má své místo v celé filozofii podniku. Kdo se snaží a získává další znalosti a zkušenosti, s tím firma počítá a je za to finančně ohodnocen. Firma nabízí řadu vzdělávacích kurzů od profesních po jazykové. Platové navýšení poslední rok bylo v průměru 6,6 %, ale nebylo plošné, především pracov-

v Lázních Bělohradě

uhou, vysokou budovu stojící za zele-
ukrovar, později Goldschmidtova tex-
měl v prázdné budově sklady. Po válce
pod TOS, který zavedl strojírenskou
privatizaci od státu továrnu německá fir-
ve městě Amberg. Začíná se psát novo-
et je výročí, které stojí za ohlednutí.
šest let.

níci na CNC strojích měli nárůst až 8 %.
Skončil stav nouze o kvalifikované obráběče, dnes se lidé hlásí o odbornou práci a firma si může vybírat.

Pohled dopředu

Deset let firmy Deprag vede samo-
zřejmě i k pohledu dopředu. Pro veřej-
nost, procházející po chodníku před
plotem továrny, bude asi největší změnou
sanace, zbourání starých továrních budov
u silnice. Otevře se tak celý prostor před
současnou hlavní výrobní halou a továrna
zásadně změní léta zažitý vzhled. Nutné
bude odbagrování vrstvy minulou výro-
bou kontaminované zeminy a její uložení
na speciální skládku. Ekologická zátěž
zůstala jako dluh, ke kterému se stát zavá-
zal při prodeji firmy v roce 1998. Sanace
by měla být hotova do dvou let, pokud se
zdárně dokončí jednání Ing. Řehořovského
(místopředsedy dozorčí rady DEPRAG
CZ) na ministerstvu financí ČR.

Filozofie firmy předpokládá vývoj
dalších nových typů pneumatického nářa-
dí s turbínovým pohonem. V současnosti
není na světě mnoho firem, které by tuto
výrobu kvalitně dokázaly a firma Deprag

se k nim řadí. Zatím se vyrábí dva typy turbínových brusek, které budou postupně doplňovány dalšími modely nářadí v různých výkonech a provedeních.

Dnes se daří výrobky dobře prodávat a i v konkurenci velkých firem si své místo na trhu obhájit. Obrat roste každým rokem v průměru o deset procent a s ním i produktivita práce. Firma je zdravá, zisková a bez dluhů, což jí dodává sebevědomí a víru v dobrou budoucnost.

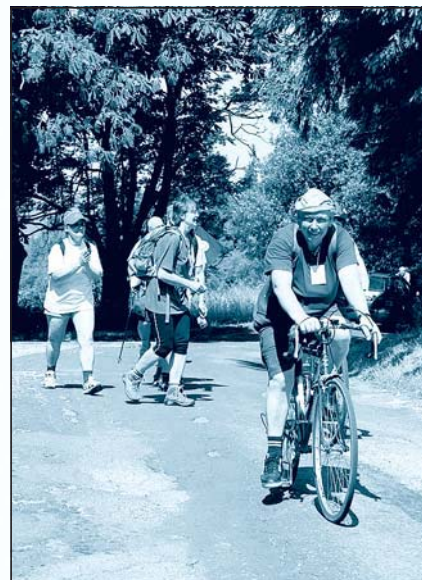
Nakonec jsem se zeptal ing. Jiřího Kotyšky, jak se dívá na Lázně Bělohrad ve vztahu k firmě i jako řadový občan.

Odpověděl: „Já jsem Jičínák, přesto obdivuji práci vedení města. To, jak se jim v posledních letech podařilo například získat dotace, to je obdivuhodné. Zlepšil se vzhled města, ulic, údržba zeleně, došlo k vybudování sportoviště. Zvláště uvědomíme-li si, kolik lidí tam pracuje. Spolupráce naší firmy s městem je výborná a nesekal jsem se s tím zdaleka všude. Mrzí mě, na jaké překážky narazí obchvat města a uvědomuji si, že jestli se nestihne udělat do roku 2013, pak již nebudou na obchvat peníze a bude to velmi obtížné. Je potřeba najít rozumný kompromis a dohodnout se. Každá varianta s sebou nese problémy a ty je potřeba společně překonat. Pokud budou dobře fungovat město, lázně, učiliště, Deprag a další firmy, bude se tady lidem dobře žít.

Přeji všem občanům Lázní Bělohradu a okolí klidné a pohodové prožití letních měsíců.”

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Letní turistický sraz 2008

Putování Raisovým krajem

V našem městě Lázně Bělohrad se z pověření ÚV KČT, v rámci oslav 120 let vzniku KČT, v termínu 4. - 8. 6. 2008 uskutečnil Letní turistický sraz 2008. Na organizaci se podílel místní odbor KČT a vydatně pomáhali členové odborů z Nové Paky, Hořic, Ostroměře a Pecky. Spolupořadatelé srazu byly Město Lázně Bělohrad a CK Hoška-tour.

Na všechny srazové dny se přihlásilo celkem 402 účastníků. Na jednotlivé dny přijel následující počet dalších pěších i cyklo turistů: ve čtvrtek 338, v pátek 53, v sobotu 483 a v neděli 42. Celkem se v našem krásném městě v těchto dnech prezentovalo více než 1300 turistů, ale pod Zvičinou jich putovalo na dva tisíce. Je škoda, že i při takové akci se najdou tací, kteří (především na jednodenním putování) se nepřijdou prezentovat (tzn. zaplatit směšné startovné). Hlavní srazové dny byly 4. - 8. 6. 2008, ale již od 31. 5. 2008 putovalo pět dnů 35 pěších turistů „Po stopách Prusko - rakouské války“ a 14 cykloturistů „Orlickými horami a Kladským pomezím“.

Účastníci srazu měli možnost poznávat blízké i vzdálenější okolí nejen na

pěších či cyklo túrách, ale byly pro ně připraveny i autobusové zájezdy do Českého ráje a Stolových hor v Polsku. odborný výklad o navštívených místech podali účastníkům zkušení průvodci.

V našem kouzelném kraji byly připraveny pěší trasy dlouhé 10 až 30 km. Vedly zvlněnou až kopcovitou krajinou přes Pecku do Nové Paky, kde se mohli turisté zúčastnit exkurze do místního pivovaru. Na Pecce měli možnost navštívit středověký hrad s expozicí o Kryštofu Harantovi z Polžic a Bezdruzic, pána na Pecce. Další trasa vedla přes přírodní park Bažantnice na Byšičky a dále do města kamenné krásy - Hořic - na trubičky. Po naučné stezce bělohradského rodáka K. V. Raise vystoupali turisté v sobotu na nejvyšší vrchol oblasti - Zvičinu. Za námahu byli odměněni krásným pohledem na celý kraj, včetně Krkonoš.

V neděli již trasa vedla nejbližším okolím lázeňského města - přes Kamennou Hůru k vyhaslé sopce ve Hřídelci. Cyklotrasy byly dlouhé 40 až 60 km a vedly - mimo jiné - na vrch Tábor nad Lomnicí n/Popelkou nebo za architektonickou perlu východních Čech

a střední Evropy - romantickou přehradou na řece Labi - Les Království u Dvora Králové n/Labem.

Děk patří také vedení Anenských slatinných lázní, že umožnilo turistům návštěvu krytého bazénu, což se setkalo s příjemnou odezvou.

V podvečerních hodinách hlavních srazových dnů byl připraven kulturní program v Zámeckém parku. K poslechu, ale i k tanci, zde hrály country skupiny Trosky a Johny Wolker Band a vystoupil i místní národopisný soubor Hořeňák. Představila se i redakce časopisu Turista - mediální partner srazu.

Při další návštěvě našeho krásného kraje poslouží dobře zpracovaná brožura s uvedenými trasami a podrobným místopisem. Tuto brožuru, spolu s dalšími hodnotnými suvenýry s logem srazu, obdrželi účastníci již při prezentaci první den. Na organizaci celého srazu se podílelo více než 90 pořadatelů. Přes malé výtky, které se týkaly spíše kvality některého ubytování, byla na konci srazu slyšet pouze slova chvály a uznání. Napomohlo k tomu jistě i perfektní objednané počasí.

*Za organizační štáb Lubomír Hoška
foto: autor*

**Mezinárodní
folklorní festival „Pod Zvičinou“ - 34. ročník**

foto: Stanislav Břeský, Ladislav Stuchlík, Václav Lejdar

Nejstarší bělohradské chalupy IV.

Domy dnešní Dolní Nové Vsi stojí po obou březích Javoroky. Nebylo tomu však vždy, za starodávna byla stavení sedláků a chalupníků budována výhradně na pravém, vyšším břehu, který poskytoval ochranu před záplavovou vodou při povodních, a tak tomu bylo ještě dlouho po válce třicetileté. Tehdy od kostela k jihu jako první v pořadí stával prastarý panský mlýn zvaný Podkostelní, na jehož místě dnes je zahrádkářská kolonie. Pak následovala stavení pouze čtyř selských statků, jež stála na místě dnešních domů čp. 3, 7, 9 a čp. 11 a domek baráčeňka Rejmondta bez polí stojící na místě dnešního čp. 6. Polnosti těchto statků se táhly v pruzích od jednotlivých stavení k Hrádku, přes něj až k potoku Heřmance, kde byly louky těchto statků. Jako poslední po toku Javoroky byl panský Dolní dvůr a kdesi pod ním bývala tehdy hájenka, po níž již nezbylo ani stopy. Jiných stavení zde nebylo.

I když jsou známa příjmení všech sedláků v r. 1651 na těchto statcích hospodářících, žádné takové příjmení se však do současnosti nedochovalo. Jen jedno příjmení tvoří výjimku a tím je příjmení Hrnčírů patřící starobylému rodu, z něhož sedlák Ondřej Hrnčír tehdy hospodařil na usedlosti dnešního čp. 7 a od něho pak převážná většina všech dnešních Hrnčírů Bělohradska svůj původ může odvodit.

Věnujme však pozornost poddanskému statku, tzv. kmecímu dvoru, který patřil k usedlosti stojící tehdy na místě dnešního čp. 3. Byl to tehdy vůbec největší statek z celého bělohradského panství a patřil k němu pruh půdy mající kolem 43 hektarů. Pozemky se rozkládaly od hřbitova až k usedlosti čp. 7, tedy takřka až k prvnímu dolnoveskému mostu přes Javoroku a táhly se k západu až k potoku Heřmance. Statek tehdy držel Jiřík Slivka, který zemřel v r. 1656 ve věku 74 let a jeho jméno se do současnosti dochovalo v názvu lesíka - Slivkova háje, který byl součástí statku a který se dnes obecně nazývá „Slivák“.

Jak obyvatel na panství přibývalo a bylo třeba zajistit obživu pro více lidí, byl i tento statek v průběhu času dělen, a tak nejprve někdy mezi 1. 1651-4 byla oddělena část pozemků v pruhu na severu při hřbitově a vznikla usedlost dnešního čp. 1, v r. 1656 pak byl oddělen i pruh pozemků na jihu a vznikla chalupa dnešního čp. 5.

Na usedlosti dnešního čp. 1 již od r. 1654 v několika generacích hospodařili příslušníci selského rodu Bartoníčků, kteří do Bělohradu

patrně přišli z Dymokur, jehož potomci se ve své době značně rozmnožili. Obživu si hledali i v panských službách jako šafáři panských dvorů a od nich zase všichni Bartoníčkové Bělohradska svůj původ mohou odvodit. Po nich se na statku vystřídal celá řada dalších vlastníků až do doby, kdy konečně statek v r. 1777 koupil Jan Vlach (4.10.1743). Když tomuto v r. 1780 zemřela jeho první manželka, oženil se patrně bohatě podruhé, neboť si za manželku vzal „starou pannu“, již osmatřicetiletou Kateřinu Svatoňovou, dceru mlynáře Podhrázkého mlýna (dnes mlýn zvaný Kotyčkův), která byla o dva roky starší ženicha. Vlach hned po své druhé svatbě začal pro sebe a svoji rodinu na jižnější části zahrady stavět nová obytná a i hospodářská stavení - **nynejší čp. 2**, na něž se po dokončení i přestěhoval. Polnosti usedlosti opět rozdělil na dvě stejné poloviny a původní již takto zmenšenou usedlost čp. 1 prodal. Ta se později dostala do vlastnictví potomků starobylého rodu Sehnalových, jehož původ lze vysledovat od dolnoveského rychtáře a šenkýře Tobiáše Sehnala (1625), hospodářícího v r. 1651 na dnes již neexistujícím statku s „krčmou“ čp. 26 v Prostřední Nové Vsi (do roku 1810 ještě součástí D. N. Vsi), předka všech Sehnalů Bělohradska a okolí. Za řezníků a pak i hostinských Sehnalů byl v polovině 19. st. zřízen hostinec, který je provozován do současnosti.

Ale vraťme se k **nově postavenému domu čp. 2**, v něm se též od výstavby v r. 1782 do současnosti vystřídal celá řada majitelů. Po dvě generace jej vlastnil rod Mecnarů, dále opět po dvě generace rod Voňků původem z Úhlejova a od nich jej v r. 1953 koupili Hrnčírůvi, potomci Ondřeje ze zmiňovaného čp. 7. Tento velký selský roubený dům (na snímku) postavený v r. 1782 se takřka v původní podobě zachoval do současnosti jako memento na časy již dávno minulé.

Josef Špůr, foto: autor

Trofeo Niké BOHEMIA 2008

Trofeo Niké BOHEMIA 2008 je projekt zaměřený na podporu turistického ruchu v České republice. Trasa procházela nejzajímavějšími místy z hlediska domácího i zahraničního cestovního ruchu, jako jsou přírodní krásy, technické a kulturní památky, s důrazem na regionální tradice a gastronomii.

Celý projekt byl odstartován dne 4. července z Jičína a během tří etap 444 km dlouhé trasy následně navštívil všechna významná centra Královéhradeckého kraje, ve kterých byl připraven zajímavý doprovodný program.

V Lázních Bělohradě se program představil hned první den 4. července. Vzhledem k deštivému počasí se zahájení posunulo na 11 hodinu. Program do té doby vyplňoval orchestr E. S. Band Milana Sedláčka. O historické automobily projevil zájem především dětští návštěvníci.

Slavnostním vyvrcholením byl 6. července galavečer v sídle Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, na jehož nádvoří historické vozy symbolicky zakončily svou spanilou jízdu krajem.

(las, pj)

Hanebná kniha

Bělohradská škola před dvěma sty lety zavedla dva pozoruhodné svazky, o které se pečlivě starala. Tomu prvnímu se říkalo Zlatá kniha, v níž postupně přibývala jména vzorných a pilných žáků. Nejsme tedy ani trochu překvapeni, že se mezi nimi objevuje i školák Karel Rais.

Podívejme se však i na druhý svazek, na Černou neboli Hanebnou knihu. Už na první pohled budila hrůzu. Měla nejen černou vazbu, ale i ořízku, a protože při barvení černá pronikala dovnitř, jednotlivé stránky získaly ponuré rámování. Zajímavý je už první zápis. A to tím, že si ho musel napsat sám viník - žák Josef Cozl. Přečtěme si ho: „Ja pomnohem napominani a y malem trestani předce vždydy rozpusitly a neposlussny zustawam, a protož tohoto zapsani do hanebne knihy sem zaslaužil dne 11. April.“

Druhý zápis píše již úhledným písmem učitel Hilmar: „Holaužek Waclaw skrze swau swiwolnost kterau gak učitelý tak pomocnikog prokazuge a lepsit se nechce, proto sem zapsan gest. D. 11. April 1799. J. Hilmar.“

Bělohradská Černá kniha prozradila, že obzvláště živým školákem byl Jan Baronek. První zápis ho kárá „pro neposlusne chovani a skrz sspatne psani v kterem se malo lepsi“. O něco později po „dřevách“ běhal a z nich dolů děti strkal, jindy je zase napomínán „skrze sstweractwi při říkani Ministrancy“. Josef Bartoniček se také provinil: „Bil skrz neposednost přiwiučování do gineho sskamna přesazen a hned zas při katechyzmusu druhého lechtal.“ Jiný uličník „při čtení mjsto pozorowanj na nos pyskal“, a další „po napominani gesstě huře napsal, tak gako bi to na truc učinil, mimo to žádnou pozornost přiwiučowani winaložit nechce“. Do Hanebné knihy se dostal i žák, který „Francoj SSnajdroj čepici do bláta zahodil“. Jeho spolužák měl zase „zlau hubu“ a další „nahanebnem místě stoge se točil a gesste se smal.“

Černá kniha však kupodivu vydává i kladná svědectví o učitelích: „Dne 3ho Prosince 1850, skrze neposlechnuti učitelowa napomenuti, aby na led nechodili a se neklouzali poněwadž jesste tak slaby byl, že pod nohama praskal a lehkoby se mohl prolomit, a nesstěstí a zármutek pro rodiče se mohl lekho přihodit, zasluhujou do této knihy hanby zapsany býti, totiž Flum František z Brtve, Flůr Jan a Urban Wáclaw z Hořeního dílu.“

Při pročítání zápisů zjišťujeme, že prohřešky našich předků bývaly nevelké a současně se hrozíme, jak „černé“ by musely být Hanebné knihy našich školáckých let.

Zbývá dodat, že bělohradská Hanebná kniha byla zřejmě unikátem. Jinak by v roce 1895 nebyla vystavena na Národopisné výstavě v Praze.

Výpisky z Černé knihy pořídila L. Mašinová

Tajuplné historicky bělohradské

Když byla má matka svobodná, přišli k nim na Brdík do hospody tři strejcové a ptali se, kdy bude v Miletíně pouť. Má matka byla všetečná, a tak nakoukla do jejich tašek a s hrůzou zjistila, že v nich mají pistole, paklíče a nože na obě strany broušené. „To jsou loupežníci,“ hrklo v ní. Když muži odešli, oznámila to. Za týden byla v Miletíně pouť a tihle tři - byli to známí zloději Kavanové - tam opravdu byli. Obehráli Fiedlera z Hořic o peníze, ale dřív, než četníci zasáhli, zmizeli směrem k Bělohadu. Četníci se tedy vydali na Dupáčku, ale tam je nezastihli. Svolali muže, kteří měli vyslouženou vojnu, a pokračovali v pronásledování. Na Brdíku se jim lupiče podařilo zatknout, ale jeden z nich přitom četníkovi ustřelil prst. Maminka mu na ruku lila vodu. Berkop z Brtve pak prst s poškozeným prstenem našel.

Když u Vinčálků v Brtvi umřel hospodář, chodilo na vdovu strašidlo. Sousedé usoudili, že kdosi chce vdovu vyhnat, aby pak chalupu lacino koupil. A tak ponocný Pundr a Lámr z Familií začali hlídat. Strašidlo přišlo, bouchalo na okenici a házelo prkynka. Když Lámr otevřel dveře, dostal jabloňovou větví a na Pundra přiletěla cihla. Při pronásledování strašidlo zmizelo ve tmě. Případ byl oznámen četníkům, ti také začali hlídat, ale to už se strašidlo neobjevilo.

Vypravoval pan Mecnar z Brtve asi před 80 lety

Dne 22. června 1845 na neděli šestou po sv. Duchu bylo celý den slunce pod mrakem, ale vzduch velmi dušný a parný, takže pot z člověka se linul. Kvečeru o devíti hodinách při větru poledno-západním začalo mírně a pozvolně pršet, poznenáhlu bouřka huhlati, až o půl desáté od západu se shrnuvše, valné deště s hromobitím způsobila. Vichrování k straně poledno-východní bylo ustavičné a okolo desáté udeřil hrom do chalupy v Dolní Nové Vsi Nr. 18, vjev komínem dolů a zabiv domácí hospodyně, vdovu Annu Buřilovou, pod komínem housata krmící. Zůstala na místě mrtva a snad svou neopatrností smrtí tou zahynula. Neboť měla dveře u síně zrovna proti komínu otevřené, i dveře u sednice, a tak látka elektrická průvanem přitažená komínem sjela, tu sedící hospodyně umrtvila, zeď a veřeji levou prorazila, křesadlo ze stěny vytrhla, kus podlahy oderval a tři okna rozloukvši, dětem pak na posteli ležícím nic neškodivši ven vyjela. Dítě na posteli ležící mělo pod hlavou v šátku zaobalenou placku, tu i s šátkem ven blesk vyhodiv, dítě bez úrazu pomínul.

14. června 1847 před 4. hod. ranní byla na obloze stříbrná pružina. Lidé na ni s hrůzou zírali a říkali: „Metla boží!“ Pak se ozval temný rachot, jako když někdo na trakaři po kamení prázdnou truhlu veze. Lidé tvrdili, že to byl ohnivý drak a prorokovali, že nastane mor. Byl to však meteor.

Zapsal farář František Petera

(A co UFO? Nebylo to UFO? - poznámka současníka)

Stránku připravil Svatopluk Hrnčíř, obrázek: Petr Stuchlík

Zůstane průchod nádvořím školy otevřen?

Pan ředitel ZŠ J. Jirásko nás požádal o aktivní spolupráci v řešení následujícího problému: nádvoří školy, na němž jsou umístěny lavičky, využívají často v odpoledních a večerních hodinách děti a mládež. Projíždějí se tam na terénních kolech a skatebortech. Místo se stalo náhradou skateparku či jiné plochy, kde by bezpečně mohli tuto sportovní činnost provádět. Ovšem nešetrným zacházením některých jedinců se ničí majetek města (nátěry laviček i dřevo samotné), kterému patří i správa tohoto území. Prostor býval doposud otevřen, mnozí spoluobčané využívali průchodu mezi ZŠ a učilištěm. Pokud se situace nezlepší, bude město nuceno nařídit uzavření tohoto prostoru. Proto chceme požádat všechny rodiče, aby si o popsaném problému pohovořili se svými dětmi, zejména chlapci vyšších tříd, a pomohli tak zachovat majetek patřící všem občanům našeho města. A tím zachovat průchod přes školní dvůr. Pokud budete dvorem procházet a uvidíte ničení laviček, prosíme, abyste děti oslovili, případně oznamte vedení školy jména dětí, o které se jednalo. Společnou aktivitou a bdělostí by se nám mohlo podařit uchránit majetek města. Buďme k sobě vzájemně ohleduplní a bdělí. Děkujeme.

Občanské sdružení při ZŠ K.V.Raise v Lázních Bělhradě

SATELITY
MONTÁŽE • SERVIS

- digitální příjem SAT-CS Link Trade Technology, Gital
- SAT přijímače, paraboly, konvertory, karty, kupóny
- společné STA, satelitní rozvody
- telekomunikační zařízení
- slaboproudé rozvody
- kompletní dodávky "na klíč"
- měření, poradenství

Knap Petr, Kotíkova 189, Nová Paka
Tel.: 603 474 395, 493 724 267
E-mail: raki@email.cz

PEDIKÚRA A MASÁŽ NOHOU

Nabízíme Vám:

- pedikúru na objednávku u nás (nebo u Vás doma)
- masáž nohou
- ošetření nohou diabetiků
- peeling nohou
- lakování nehtů

Daniela Chaloupská, Barákova 174

(za poštou, směr Měst. knihovna)

Lázně Bělhrad, telefon: 602 417 263

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych touto cestou poděkoval všem svým čtenářům, kteří se v hojném počtu zúčastnili autogramiády mé nové knihy LÁZEŇSKÉ POVÍDKY III, která vyšla koncem června tohoto roku. Poděkování patří i kamarádům ze Šárovcovy Lhoty (Ing. Libouši Kněžáčkovi (vpravo), Františku Malému (uprostřed) a Jindrovi Kynclovi (fotografujícímu) za jejich nápad knihu pokřtít, kteréhožto aktu se zhostili s téměř profesionální rutinou. Krom šampaňského přinesli i košík jahod (na snímku v popředí), jež do šumivého vína samozřejmě patří. V neposlední řadě pak děkuji personálu Restaurace U Sehnalů za přípravu a perfektní organizaci rautu, jakož i vzhlednou obsluhu návštěvníků autogramiády.

Jiří Sehnal, foto Jindřich Kyncl

ZÍSKEJTE AŽ 5000 Kč
MĚSÍČNĚ BEZ PRÁCE
Máte auto, dům, pozemek či plot?
Pronajmete je pro reklamní účely
a nechte je vydělávat...
volejte kdykoliv za lokální sazbu
490 490 390

NABÍZÍME SLUŽBY

PEDIKÚRA

klasická pedikúra, masáž nohou, peeling, zábaly,
SPA pedikúra (péče o nohy, solné zábaly nohou)

MANIKÚRA

klasická manikúra, masáž rukou,
peeling, zábaly, P - shine
(kúra na ozdravení přírodních nehtů)

MODELÁŽ NEHTŮ

modeláž nehtů UV gelem, Francouzská modeláž

NOVINKA

**FRANCOUZSKÁ
MODELÁŽ NOHOU**

Ilona Fejfarová, Dolní Nová Ves 23, Lázně Bělhrad
mobil: 608 452 403
e-mail: ifejfarova@seznam.cz

Tisková oprava:

v článku Poklad na bělohradském zámku (BL léto 2008) bylo ku jménu Jan Berthold Schaffgotsch přidáno omylem „z Valdštejna“.

cis

COMPLETE INTERNET SERVICES

Complete Internet Services, s.r.o.

Fortna 43, 506 01 Jičín

Nám. K.V. Raise 147, 507 81 L. Bělhrad

tel.: 800 900 231

www.internetnaklic.net

**Nabízíme profesionální:
webhosting, webdesign
připojení na Internet**

registrace a provoz domén, poštovních schránek, webových stránek, tvorba www, programování objednávkových, rezervačních a administračních aplikací, programování systémů snadné aktualizace, provozování bezdrátových sítí

mezi naše zákazníky patří:

AGS Jičín, Kobit, Alucon, Lemex, Hailo, Město Lázně Bělhrad, Motonet, Leaseplan, Evropská Databanka a mnoho dalších.

cis - internet na klíč

V pátek 16. května byla na Malém náměstí v Lázních Bělohradě v Kafebáru No. 109 otevřena galerie. Vystavuje v ní skupina českých podkrkonošských malířů. Od 16. května Radoslav Novotný - RADOZO svá surrealistická díla, 27. června Novopačák Vlastimil Mužiček zahájil výstavu Krajiny, portréty. Malířka Eva Šinkmanová bude mít vernisáž 29. srpna a představí své Krajiny, kytičky. Cyklus uzavře Věra Hórstová Abstraktní krajinou, která zahájí 31. září. (las)

Město uskutečnilo celkovou rekonstrukci dvorku u svého bytového domu čp. 20 na horní části náměstí K. V. Raíse. Současně bylo provedeno vydláždění chodníku do ulice Karla Moora. Město ještě v letošním roce připravuje opravu zdi a následně parčíku mezi Lázeňským hotelem ČSAD a domem s prodejnou zeleniny, kde vzniknou mimo jiné i tři parkovací místa. Větší akcí bude kompletní přeložení chodníků ve Flumových sádkách na H. N. Vsi. Dojde také k výměně laviček, které budou umístěny v dlážděných zálevech. Při této akci bude u Jiskry připraven přechod a začne se s projektovou přípravou chodníku od Jiskry k hasičské zbrojnici, který by měl být zbudován v příštím roce. (las)

Druhý ročník akce s názvem „Strašidelná Bažantnice“ se uskutečnil 28. 6. za obrovské účasti návštěvníků. Téměř šedesát strašidel, hejkalů, čertů a podobných pohádkových postav a různých bytostí pobavilo nejen děti, ale i dospělé. Celý rej končil na Byšičkách divadelním vystoupením Svatební košile v podání dětí ze ZUŠ Hořice a koncertem skupiny Krvavá valcha. Druhý den se konala tradiční Byšická pouť. (las, pj, ev)

Olympiáda pro malé děti

Občanské sdružení rodičů a přátel Bělohradské mateřské školy pořádalo v úterý 3. května druhý ročník Dětské olympiády. Za krásného počasí se na sportovišti za základní školou utkalo celkem 78 dětí ve věku od 2 do 7 let. Soutěžilo se podle ročníků narození v pěti disciplínách, děti si tedy vyzkoušely běh, zdolávaly překážky, házely míčkem a skákaly do dálky. V závěru se po kategoriích běhalo na „vytrvalost“ (100 a 200 m). Rodiče své děti nejen vydatně povzbuzovali, ale často jim také pomáhali. Obzvláště běh na 100 m byl totiž pro malé děti velmi náročný, takže se naše závodění neobešlo ani bez slziček.

Závěrem byli všichni malí závodníci po zásluze odměněni hezkými cenami od štědrých sponzorů, kterým tímto děkujeme. Velký dík patří také Občanskému sdružení Bělohradské MŠ za organizaci dětských her. Takřka profesionální bylo technické zázemí - výsledky jednotlivých kategorií průběžně zpracovávaly počítače. Pomáhali také rodiče a školáci ze základní školy. Odměnou pro organizátory byla spokojenost dětí. Helena Vernerová

DVA NA BRTEVMANU

První červencovou neděli se jel v Brtvi již podeváté závod horských kol - Brtevman. Poslední závod letošního Krkonošského poháru MTB.

Na starém pánském kole z roku 1933 jsem vyrazil na louku pod brtevskou hájenku, do centra závodu. Bylo několik minut před jedenáctou a naše televize právě natáčela na startu rozhovor s favoritem nejprestižnější kategorie Elite, druhým mužem českého poháru, bikerem Scott Scania Teamu **Filipem Eberlem**. Za bělohradské jezdce mluvil na kameru **Dan Šír**, který nevynechal jediný z devíti ročníků. Na otázku reportérky, jak to dnes dopadne, lehce Dan zavtipkoval, že to určitě nějak dopadne...

Já jsem se soustředil na souboj nejlepšího domácího borce Jirky Štefana a Lomničáka Petra Vedrala. Oba spolu svádějí vyrovnané souboje v Krkonošském poháru. V Brtvi jeli kategorii muži - open. Zkrátka elite. Náročných 5 kol po 4500 metrech s převýšením 175 metrů v každém okruhu. Kdo si to nezkusí, neví o co jde.

JIŘÍ ŠTEFAN (27) cyklista dvorské firmy Carla CZ. Borec, který umí na běžkách, silničním kole i horáči. V silně obsazeném Krkonošském poháru '08 byl nejvýše osmý v Lomnici. Sedmé místo mu patří v celkovém letošním hodnocení poháru. Je majitelem počítačové firmy v Horní Nové Vsi. Jirka Štefan, velice skromný kluk, raději hovoří o závodech a computerech než o sobě.

PETR VEDRAL (26) je členem nově vytvořeného Pells Bike Lomnice Teamu. Předloni se řadil do dvacítky běžkařů ČR. Začínal v Lomnici jako sdruženář, stejně jako jeho otec, který patřil k republikové špičce. Petr Vedral je i výborným přespolním běžcem. V květnu vyhrál Zvičinu ze Šárovcovy Lhoty na horáči. V Krkonošském poháru nejlépe šestý v Lomnici, celkově v tomto klání končí na výborné čtvrté příčce. Je vývojovým konstruktérem, a dobrým, v bělohradském Depragu. Rád poslouchá kapelu Mňága a Žďorp,

manželku Renatu a jednoročního syna Vojtáška.

Jak dopadl souboj Štefan versus Vedral na Brtevmanu? Petr Vedral v silně obsazeném závodě mužů - open obsazuje desáté místo, když ztrácí na vítězného Eberla něco přes 11 minut. Jirka Štefan je třináctý se ztrátou těsně nad 14 minut. V jejich kategorii vítězí v Krkonošském poháru **Ondřej Zelený**.

„Přes tři dny mě šíleně bolely zuby. Ta pětka vlevo dole mi dala zabrat. Místo tréninku jsem polykal Ibalgin. Bylo to znát v nohách. Navíc jsem měl od druhé poloviny závodu problém s řetězem,“ upřesňuje své brtevské cyklistické klání **Jirka Štefan**.

„Těžký závod. Těžší než u nás v Lomnici. Horší než 80 kiláků maratonu. Taky se sešla silná konkurence. Ve druhém kole jsem měl pád, zadní kolo vypadlo z vidlice, musel jsem ho rovnat. I tachák mně vylítl. V tu dobu šel Jirka přede mě. Fakt pěkně, náročně a technické byl ten váš Brtevman,“ říká **Petr Vedral** a po vyhlášení poháru vyráží na kole od Pellsu do Lomnice. Trasu Lomnice - Brtev šlapal i dopoledne před závodem. Byl jsem tomu svědkem, kousek za Pardoubkem mě velkým fofrem předjížděl.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

Bělohradský STOLNÍ TENIS

HISTORICKÝ ÚSPĚCH MLADŠÍCH ŽÁKŮ ODDÍLU NÁRODNÍ HÁZENÉ TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD NA MISTROVSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY PRO ROK 2008

Družstvo žáků: zleva vedoucí Josef Václavík, Jakub Kordík, Petr Novotný, trenér Milan Šulc, Tomáš Kout, Karel Fink, Jiří Novotný

Sezona 2007-2008 patřila k neúspěšnějším v historii oddílu stolního tenisu v Lázních Bělohradě. Do mistrovských soutěží se zapojilo celkem 27 hráčů v 7 družstvech. V okresních soutěžích hrálo 5 družstev mužů, 1 družstvo žáků a 1 dorostu. A-družstvo mužů ve skupině A okresního přeboru obsadilo 2. místo a po 25 letech vybojovalo postup do krajské soutěže. Hrál v sestavě Michal Petřivý (nejúspěšnější hráč soutěže), Milan Petřivý, Jan Šotek a Milan Šulc. V soutěži o pohár KPST Hradec Králové obsadilo A-družstvo mužů mezi účastníky krajských soutěží 3. místo. V E - družstvu vedle veteránů oddíl získávali zkušenosti i nejlepší dorostenci. Družstvo žáků v sestavě Jiří Novotný, Jakub Kordík, Tomáš Kout, Petr Novotný a Karel Fink získalo v okresním přeboru stříbrné medaile. Dorostenci obsadili 5 místo.

V soutěžích jednotlivců získal Michal Petřivý 3. místo na bodovaném okresním turnaji ve Valdicích, Jan Šotek 4. místo na Jarním turnaji v L. Bělohradě, Tomáš Kout vyhrál jeden z okresních turnajů žáků v Jičíně.

Umístění bělohradských hráčů v okresních žebříčcích:

Muži (234 klasifikovaných):

- 28. Michal Petřivý,
- 35. Milan Petřivý
- 42. Jan Šotek

Dorostenci (34 klasifikovaných):

- 10. Lukáš Malý
- 12. Jiří Novotný

Žáci (50 klasifikovaných):

- 7. Jiří Novotný
- 9. Tomáš Kout
- 12. Jakub Kordík

(mp)

Družstvo mladších žáků oddílu národní házené při TJ Lázně Bělohrad se ve dnech 20. - 22. 6. 2008 zúčastnilo Mistrovství České republiky pro rok 2008, které proběhlo na hřišti oddílu Draken Brno. Na mistrovství se kluci probojovali po svém přesvědčivém vítězství v rámci dlouhodobé soutěže Východočeské oblasti.

V pátek 20. 6. 2008 dopoledne sehráli kluci svůj první zápas proti pozdějšímu mistru republiky, týmu TJ Příchovice, který prohráli po dobrém výkonu 16 : 25. Odpoledne pak nastoupili ke svému druhému zápasu proti obhájci mistrovského titulu a vítězi finále zimního halového poháru ČR 2008, silnému týmu SK Žeravice. V tomto zápase podali kluci výborný kolektivní výkon a zápas po zásluze k překvapení soupeře vyhráli poměrem 21 : 15 a připsali si tak své první dva body do tabulky mistrovství. V sobotu dopoledne kluci nastoupili proti soupeři z NH Řevnice s vědomím, že v případě výhry v tomto zápase by se nakonec mohli zapojit do boje o cenné kovy. Podle výsledků prvního dne bylo jasné, že zápas proti silnému soupeři z Řevnic nebude nic jednoduchého, ale rozhodně to byl soupeř, který se dal porazit. Kluci celý zápas po naprosto excelentním výkonu vyhráli poměrem 18 : 15. Tento zápas byl později hodnocen jako jeden z nejlepších celého mistrovství. Sobotní odpoledne pak los našim klukům nachystal domácí tým Draken Brno, který je známý svojí precizní hrou a velice dobrou taktikou na soupeře. Kluci v zápase bojovali ze všech sil, ale nakonec i tak na soupeře nestačili a zápas prohráli 10 : 17. Podle průběžných výsledků po sobotních zápasech bylo jasné, že jen nedělní výhra nad posledním soupeřem SK NH Louka u Litvínova našim klukům zajišťuje bronzové medaile bez ohledu na výsledky dalších zápasů. S odhodláním jasného vítězství kluci v neděli ráno nastoupili na hřiště proti již zmiňovanému soupeři SK NH Louka u Litvínova. Již od prvních minut nechal nikoho na pochybách o tom, že si jasně chtějí dokráččet pro bronzové medaile a po velice dobře takticky zvládnutém utkání soupeře přehráli poměrem 22 : 9.

Celkově je turnaj třeba hodnotit jako velice úspěšný, jelikož k vynikajícímu 3. místu družstva kluci dosáhli i výborných individuálních výsledků, když v celkovém hodnocení trenérů, rozhodčích a funkcionářů turnaje si odvezl Ondra Bajer ocenění za 2. místo v pořadí střelců s 55 vstřelenými brankami, kde ho krásným 5. místem doplnil s 26 góly Honza Pavlásek, dále si Ondra Bajer odvezl cenu za 2. nejlepšího útočníka turnaje, Honza Schovánek cenu za 2. nejlepšího obránce a Vojta Machek pak dosáhl stejného ocenění mezi brankaři. Kluci tímto turnajem dosáhli pro bělohradskou národní házenou historicky nejlepšího umístění a posunuli tak latku úspěšnosti a prestiže našeho oddílu o pěkný kus výše. Končící generace mladších žáků, která od příští sezóny bude usilovat o cenné kovy v kategorii starších žáků, nepoznala celé dvě sezóny hořkost porážky v rámci Východočeské oblasti a stala se po zásluze dvojnásobným mistrem našeho kraje v dlouhodobé soutěži a na zimním halovém poháru obsadila 6. místo ve finále zimního halového poháru ČR v roce 2007, 6. místo na Mistrovství ČR 2007 a jejich úspěchy vygradovaly 4. místem ve finále zimního halového poháru ČR 2008 a nakonec největším úspěchem, již zmiňovaným 3. místem na Mistrovství ČR 2008. Kluci ve své kategorii posbírali mnoho individuálních ocenění v celorepublikovém měření sil, a tak za své výkony, bojovnost a soudržnost zaslouží jen chválu a velký dík. „Kluci děkujeme.“

A kdo jsou ti, o nichž se píše za uplynulé dvě sezóny?

Brankaři: Petr Dařílek, Vojta Machek, Jarda Šturma a Matěj Jiříčka

Obránci: David Šourek, Honza Flégl, Martin Mílek, Honza Schovánek, Ludva Petřivý, Michal Drašar, Matěj Flégl a Vojta Tomeš

Útočníci: Filip Nekovařík, Ondra Bajer, Honza Pavlásek ml., Kuba Kareš, Martin Kitzler, Honzik Materna, Martin Šubr a Pepíno Zívr.

Kompletní výsledkový servis z Mistrovství České republiky, ale i ostatní dění bělohradské národní házené naleznete na oficiálních stránkách oddílu na www.hpstranky.webgarden.cz

Honza Pavlásek

Účastníci Mistrovství České republiky 2008:

ležící brankaři zleva: Vojta Machek a Matěj Jiříčka, klečící obránci zleva Honza Schovánek, Ludvík Petřivý, Michal Drašar, Martin Mílek, Vojta Tomeš a Matěj Flégl, stojící trenéři a útočníci: trenér Honza Pavlásek st., Honza Pavlásek ml., Martin Šubr, Martin Kitzler, kapitán týmu Jakub Kareš, Ondra Bajer a vedoucí týmu Petr Bajer

10. května skončil 7. ročník jazzového festivalu United Europe Jazz Festival. Českou republiku reprezentoval Evergren Swing Band Milana Sedláčka. Jak říká Bělohradák Milan Sedláček: „Byla to pro nás obrovská pocta a dotkli jsme se hudebního nebe.“ Festival, který začal 30. dubna v Hradci Králové, pokračoval přes maďarský Šalgotrián do Banské Bystrice a končil v polském tatranském městě Zakopaném. Pořad natáčela slovenská a maďarská televize za obrovského zájmu diváků.

(las, jip)

Neuvěřitelné osmdesátiny aneb KALOKAGATHIA

25. července se dožívá paní Jiřina Horáčková z Lázní Bělohradu neuvěřitelných osmdesátin. Kdo zná tuto štíhlou, energickou, vždy elegantní dámu a nadšenou sportovkyni, nebude této zprávě věřit. Jubilantka ale svůj věk netají, proto nezbývá, než jí věřit.

Narodila se opravdu v roce 1928 jako Jiřinka Janáková v nedalekých Uhlířích. Do Bělohradu se se svými rodiči přistěhovala v roce 1930, kdy jí

byly dva roky. Její tatínek, František Janák, začal ve městě úspěšně podnikat. Vyráběl a opravoval jízdní kola, motocykly a šicí stroje. Jeho práce byla kvalitní, proto byla firma známá v celém okolí.

Po ukončení školní docházky Jiřinka vystudovala obchodní školu, neboť se zprvu od ní očekávalo, že povede tatkovi účetnictví firmy. Měla krásný rukopis a práce s čísly ji bavila, takže se účetnictví věnovala celý život, i když to později bylo v jiných závodech.

Od nejujtějšího mládí stále sportovala. To, že má i dnes ve svém věku krásnou a štíhlou postavu, není zadarmo. Od mládí chodila do Sokola, a ve sportu byla vždy obdivuhodně všestranná. Cvičila rytmiku, hrála volejbal, tenis, od 18 do 40 let byla cvičitelkou žactva, v zimě byla nadšenou lyžačkou. Dodnes chodí pravidelně cvičit, dodnes jezdí na hory lyžovat - z alpských disciplin má nejraději sjezdovku. A nejen to. K lásce ke sportu vedla i svou dceru a syna, ze kterých se stali dobří sportovci, výborně hrají tenis, dnes sportují i její vnoučata.

Zdálo by se, že toho sportu měla v životě tolik, že jí na nic jiného nezbývá čas. Omyl.

A tady mě napadá ta KALOKAGATHIA, o kterou usilovali staří Řekové. Kalokagathia znamená soulad těla a duše, být fyzicky zdatný, ale také duševně krásný a bohatý.

To je to, co je u naší jublantky obdivuhodné. Pro zdatnost fyzickou nikdy nezanedbávala krásu ducha. Tak jako od mládí sportovala, tak také od mládí hrála s bělohradskými ochotníky divadlo (a ochotnický spolek K. V. Raise, ve kterém hrávali pánové Mistr, Vaňura, Leden, Macháček aj. - to byla slavná éra bělohradské kulturní historie!).

Když činnost ochotnického spolku skončila, věnovala se jubilantka sborovému zpěvu - nejdříve zpívala ve smíšeném sboru Malát, nyní je už 22 let členkou Bělohradského ženského sboru, v němž patří k členkám nejspolehlivějším.

Kromě těchto kulturních aktivit se pilně zúčastňuje kulturního života v Bělohradě, navštěvuje divadla i koncerty.

Z celého srdce přejeme naší jubilantce pevně zdraví a ještě mnoho let plných těch nejkrásnějších zážitků a radostí ze všech jejích aktivit.

Zdeněk Prchal, foto: las

Slavnostní rozloučení s předškoláky

Dne 10. června 2008 jsme se společně rozloučili s budoucími školáky v kulturním sále Anenských slatinných lázní. Program zahájila paní ředitelka Jana Feixová pozváním na pohádku divadelního spolku Šíro. Zahráli nám vlastní pohádku „Bramboračku“. Poté se prezentovalo pět tříd krátkým kulturním programem a přáním dětí, čím by chtěly být, až vyrostou. Celkem odchází do prvních tříd čtyřicet jedna dětí. Přejeme jim úspěšný vstup do školy.

Kolektiv zaměstnanců Bělohradské mateřské školy, foto: las

V sobotu 5. 7. 2008 se v Památníku K. V. Raise uskutečnila vernisáž výstavy obrazů bělohradského rodáka pana Jaroslava Kuglera. Úvodní slovo pronesl královéhradecký malíř Mistr Jiří Vavřina a po celou dobu doprovázela návštěvníky novopacká kapela Evergreen dixieland band. Vernisáže se zúčastnilo na tři sta návštěvníků. Výstava potrvá do 3. 8. 2008.

(pj)

Kalamita - středa 25. 6. 2008

